

свеса си и лудуваха, приказваха безпътни приказки и от нищо нито се страхуваха, нито се срамуваха...

Някои от болните, които бяха по-отдавна на лечение и бяха слушали как малкия пастир свиреше наблизко в гората, щом го зърнеха отиваха при него и го молеха да им посвири. Орфей ги гледаше, дожаляваше му за тях, за недъзите и болките им, вадеше свирката и я надуваше. Те слушаха, притихнали и кротки, със светнали лица и с погледи устремени някъде в бистрия хоризонт. Но понякога, щом ги забележеше, той подбираше стадото си и бягаше от тях. В такива моменти тегнеше мъка и в неговото сърце, но нямаше кой да го утеши...

И сега някои от болните, щом го забелязаха, дигнаха се, приближиха го и го помолиха да им посвири. Да им посвири ли? Каква полза ако им посвири. Ще им олекне ли? Ще оздравеят ли? Ще се раздвижат ли схванатите им ръце, ще се прояснят ли тъмните им души?

— Какво ще стане ако ви посвира? — сви рамене Орфей. — По-добре да се къпете, за да оздравеете. Нали за това сте дошли?...

— Твоята свирка е по-лековита от всички води в света! — извика един млад момък, който се друсаше цял от някаква незайна болест. — Ти не знаеш как ни олеква и как ни се прояснява когато те слушаме да свириш нагоре из баирите...

— Посвири! Посвири! — протегнаха към него ръце и другите болни.

— Наистина ли? — гледаше ги развълнуван Орфей.

— Нямаме думи, за да ти опишем всичко.

— Ние сме ти много благодарни! — рече възторжено, но скромно един мъж с огненочерни очи и с гъста къдрава брада.